
Meditatie

J. van Meggelen

Want God, Die gezegd heeft dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is Degene Die in onze harten geschenen heeft, om te geven verlichting der kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus. (2 Corinthe 4:6)

Mozes begreep er niets van. Altijd kwamen de kleine kinderen op hem toegelopen, en nu liepen ze hard voor hem weg. Grote mensen keken angstig naar hem. Wat is er met mij aan de hand?, dacht Mozes. “Mozes, uw gezicht geeft licht!” Daar had Mozes zelf natuurlijk geen erg in. Maar zo heel vreemd is het ook weer niet. Als een stuk ijzer lang in het vuur ligt, wordt het roodgloeiend. Zoiets is met Mozes ook gebeurd. Veertig dagen en veertig nachten was Mozes bij zijn God op de berg geweest, al die tijd was hij doorgloeid van de Godsliefde, en Mozes was roodgloeiend geworden van de liefde van God. En wat deed Mozes? Als hij onder de mensen was, deed hij een ‘deksel’ voor zijn gezicht, een of andere lap of sluier. Was hij samen met zijn God, dan deed hij dat ‘deksel’ weer af.

Dat ga ik dus níet doen, schrijft Paulus beslist. Want die tijd van Mozes is voorgoed voorbij. Ook in de tijd van Mozes heeft God Zich bekend gemaakt, maar Zijn glorie was *bedekt*. De zon was er wel, maar scheen achter de wolken. God had Zichzelf bekendgemaakt, Wie Hij is, en wat voor een getrouwe, almachtige, genadige, bewogen, rechtvaardige, heilige, ontfermende God Hij is! *IK ZAL ZIJN DIE IK ZIJN ZAL*, dát is Mijn Naam, Ik ben de God van het onwankelbare verbond! En toch bedekt, afgeschermd, zoals het verzoendeksel afgeschermd en voor sterfelijke ogen onzichtbaar was.

Maar in de tijd van Christus is de glorie van God *openlijk* zichtbaar en die glorie wordt ook *openlijk* verkondigd! De zon is opgegaan en schijnt helder en krachtig. De hele godsdienst in de tijd van Mozes, met haar tempeldienst, offerdienst, feesten en rituelen, was eigenlijk *bedekte* glorie en *verhulde* heerlijkheid. De meeste mensen hadden genoeg aan die buitenkant-godsdienst en hebben nooit gezien de Goddelijke heerlijkheid die daarin verborgen schitterde. Die tijd ligt nu definitief achter ons. God heeft Zijn heerlijkheid openlijk en onverhuld laten schitteren, en in die tijd mogen wij leven!

En toch ziet lang niet iedereen die Goddelijke glorie. Paulus schrijft dat met pijn in het hart. Vele ogen zijn gesloten, zien er niets van. Vele Joden hebben nog steeds een 'deksel' op hun hart, ze zien in Christus een verleider. Vele heidenen verachten het evangelie, hun ogen zijn verblind door de god dezer eeuw en dat is de duivel. God heeft Zijn heerlijkheid zo volkomen geopenbaard! Die Goddelijke lichtglans schijnt nog helderder dan duizend zonnen zouden kunnen doen. En toch zijn veel mensen stekeblind daarvoor. Met zulke mensen heeft Paulus ook zelf te maken, want die staan zijn prediking tegen. Die hebben liever wat Joodse rituelen of wat Griekse wijsheden, hun ogen zijn blind en hun hart is verhard. Ze hebben het schemerduister liever dan het heldere zonnelicht van de Goddelijke heerlijkheid.

Christus is de spiegel waarin die heerlijkheid schittert. God heeft nog meer spiegels waarin Hij Zich bekendmaakt. De hele schepping is zo'n spiegel. Maar vergeleken met Christus zijn alle andere spiegels hoogstens een stukje zilverpapier die wel een beetje opglanzen als er licht op schijnt. Maar Christus is een spiegel die zo helder is en zo duidelijk, dat Gods aangezicht in Hem zichtbaar is. De Zoon lijkt sprekend op de Vader. *Hij is het Afschijnsel Zijner heerlijkheid, en het uitgedrukte Beeld Zijner Zelfstandigheid* (Hebr. 1:3a). Wie de eeuwige God is, wordt zichtbaar in Zijn eeuwige Zoon. Wat hebben Bethlehems herders gezien in het gezicht van het Kindje in de voerbak? Gods glorie, Gods grondeloze barmhartigheid, Gods vlekkeloze gerechtigheid, Gods grenzeloze liefde. *Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe* (Joh. 3:16).

Gods heerlijkheid wordt openbaar in Christus' aangezicht. Tegelijkertijd is dat licht in Hem getemperd (niet 'bedekt!'). Het ongeschapen licht van Gods heerlijkheid is in Hem zo getemperd, dat zondaren dat licht kunnen zien en kunnen verdragen. Onze tere ogen kunnen niet eens tegen de zon in kijken, laat staan dat wij het licht van Gods heerlijkheid kunnen verdragen. Maar in Christus is dat licht een vriendelijk licht, Hem kunnen zondaren bekijken zonder dat hun ogen er zeer van doen. Want Hij is zachtmoedig en nederig van hart. Dat is openlijke Goddelijke liefde, maar wel zo getemperd dat zondaren er niet voor weglopen maar er juist naar toe worden getrokken. Wie Hem ziet, raakt nooit op Hem uitgekeken. Waarom niet? Omdat Gods heerlijkheid in Hem schittert. *Het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond, en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als des Eniggeborenen van de Vader, vol van genade en waarheid* (Joh. 1:14).

In Christus schitteren al Gods deugden en in volkomen harmonie. Christus is Gods vleesgeworden liefde, Zijn ogen weerspiegelden de innerlijke

ontferming van Zijn hart. Zijn hele leven was heilige vervulling van Gods heilige wet. Hoe Hij omging met zieken openbaarde Zijn barmhartigheid. Doden maakte Hij levend en daarin betoonde Hij Zijn Goddelijke macht. Hoe meer Hij leed, hoe meer heerlijkheid in Hem te zien was. Hij kroop als een worm door Gethsemane, uit liefde tot God en uit liefde tot allen die God Hem gegeven had. Hij liet Zich vrijwillig gevangen nemen en ter dood veroordelen. Hij liet Zich vastspijkeren aan het kruis, en juist daar, waar duivels en mensen Hem beschimpten en belasterden, openbaarde Hij de heerlijkheid Gods als nooit eerder gebeurd was. Daar kwamen ze bij elkaar, de Goddelijke genade en de Goddelijke rechtvaardigheid, daar smolten ze als het ware samen tot genadige rechtvaardigheid en rechtvaardige genade. In de Gekruisigde openbaarde God de Vader Zijn haat tegen de zonde en Zijn vlekkeloze rechtvaardigheid, *aangezien de toorn Gods tegen de zonden zó groot is, dat Hij die (eer Hij ze ongestraft liet blijven) aan Zijn lieven Zoon Jezus Christus met den bitteren en smadelijken dood des kruises gestraft heeft* (Avondmaalsformulier). Tegelijkertijd openbaart God in Zijn gekruisigde Zoon Zijn grondeloze liefde tot zondaren, als Hij Zijn geliefde Zoon weggeeft en afstaat tot een rantsoen voor velen, en liever Zijn Zoon verbrijzelt en onderdompelt in helse smarten, dan dat Zijn uitverkorenen verloren zouden gaan. Op het eerste gezicht is in de Gekruisigde alleen maar schande en ontluistering te zien, Godverlatenheid en vernedering. Maar wie beter kijkt, ziet juist in diezelfde schande, ontluistering, Godverlatenheid en vernedering Goddelijke heerlijkheid.

Zulke ogen had Nathanaël. *Nathánaël antwoordde en zeide tot Hem: Rabbi, Gij zijt de Zone Gods, Gij zijt de Koning Israëls* (Joh. 1:50). Zulke ogen had Thomas. *En Thomas antwoordde en zeide tot Hem: Mijn Heere en mijn God* (Joh. 20:28). Lezer, hebt u ook zulke ogen? Paulus had ze, en juist daarom kon Hij niet van Hem zwijgen en was het zijn brandende verlangen om deze Christus openlijk te verkondigen! Want wie Hem kent, kán niet van Hem zwijgen.

Maar ogen die Hem zien, zijn geen vanzelfsprekendheid. Ze zijn een Gods-geschenk. We hebben God nodig om God te zien, in Zijn licht zien we het licht. *Want God, Die gezegd heeft dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is Degene Die in onze harten geschenen heeft, om te geven verlichting der kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus.* We zijn allemaal stekeblind voor Hem, totdat God in ons hart schijnt. Mozes had het licht op zijn gezicht, maar Paulus in zijn hart. Wij maken scheiding tussen hoofd en hart en verbinden het hart met ons gevoelsleven. Maar de Bijbel maakt die scheiding niet en bedoelt met ons hart de hele inwendige mens, ons denken en voelen samen.

God schijnt in harten met het licht dat Hij Zelf is. God had het licht voortgebracht op de eerste scheppingsdag (Gen. 1:3). Dus als God licht voortbrengt in ons hart maakt Hij ons een nieuwe schepping. God heeft het licht voortgebracht toen Zijn Zoon mens werd en op aarde verscheen; lees het maar na in Jesaja 9:1. *Het volk dat in duisternis wandelt, zal een groot licht zien; degenen die wonen in het land van de schaduw des doods, over dezelve zal een licht schijnen.* En in beide gevallen was dat licht in de duisternis. Gods schepping begon met de ruwe materie, en duisternis was op de afgrond (Gen. 1:2). Maar God sprak: Daar zij licht, en er was licht. Als God Zijn oordelen zendt in Zijn eigen volk, is er opnieuw dikke duisternis. *Als hij de aarde aanschouwen zal, zie, er zal benauwdheid en duisternis zijn; hij zal verduisterd zijn door angst en voortgedreven door donkerheid* (Jes. 8:22). Maar waar Christus komt brengt Hij het licht mee, want dat is Hij Zelf! Onze harten zijn ook donker, maar als God er in schijnt, wordt het licht.

Dat mijn hart duister is, is mijn eigen schuld, want ik ben bij God weggelopen om nooit meer terug te keren. Wie met de levende God breekt, haalt de dood in huis. Dan ken ik God niet meer, wil Hem daardoor ook niet meer kennen. Dan sta ik met mijn rug naar de Schepper toe en met mijn gezicht naar Zijn schepping. Stekeblind ben ik dan voor Christus, al zou ik Hem misschien nog wel kunnen waarderen als wijsheidsleraar of weldoener. Maar ik zie God niet in Hem. Dat zie ik pas als God in mijn hart schijnt. Paulus heeft dat zelf ondervonden. Hij zag niets in Christus, hij haatte Hem en alles wat naar Hem rook. Uit haat tegen Hem ging Paulus naar Damascus, om christenen te vervolgen en uit te roeien. Maar voordat hij daar aankwam, verscheen Christus aan hem met zo'n helder en hemels licht (Hand. 9:3; 22:6, 11; 26:13). Daar heeft hij de Heere gezien, al was het als een 'ontijdig geborene' (1 Cor. 15:8). Lydia heeft het ook ondervonden. Ze zat naar zendeling Paulus te luisteren en ondertussen opende God haar hart en scheen daar naar binnen en Lydia's ogen werden geopend voor de heerlijkheid van God in Christus, ze geloofde in Hem, werd in Zijn Naam gedoopt (Hand. 16:14-15).

Als God in mijn hart schijnt, wat zie ik dan? Paulus gebruikt veel woorden en toch komt hij bijna woorden tekort. *Om te geven verlichting der kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus.* God maakt Zich aan mij bekend, dat Hij mijn God is, mijn verzoende God, dat Hij *niet alleen anderen, maar ook mij, vergeving der zonden, eeuwige gerechtigheid en zaligheid geschonken heeft, uit louter genade, alleen om der verdienste van Christus' wil.* De weerkaatsing van dat licht is het ware geloof, zie Zondag 7 van de Heidelbergse Catechismus. En wat gaat het aan dat licht vooraf? Dat is heel eenvoudig. Duisternis. Dat wil zeggen: Verlorenheid. Oordeel. Dood. God kwijt. Zonder Christus. Overal buiten staan. Overtuiging van zonde, dat ik in

Hem niet geloofd heb. Voor God verdoemelijk. Mijn mond gestopt. Eigen schuld. Dan is de duisternis bijna tastbaar. *Maar God* (Efeze 2:4a) – God is zo verrassend-genadig, Zijn licht zo duisternis-verdrijvend, Zijn genade zo ongeloof-verbrekend, Zijn hart zo eeuwig-bewogen, dat Hij Zichzelf op het juiste (donkerste en onmogelijkste) moment bekendmaakt als mijn God in Christus. Wat een licht gaat het dan op! Dan zie ik niet alleen Hem, maar in dat licht zie ik ook de Bijbel en alle andere dingen in Zijn licht. Dan zie ik dat God meer verheerlijkt wordt door Christus' bloed dan Hij beledigd was door mijn zonden. En wie dat ziet, is volkomen tevreden, die is tevreden met het Lam en God is met hem/haar tevreden.

Dat licht heeft een vernieuwende en herscheppende kracht. *En wij allen, met ongedekten aangezichte de heerlijkheid des Heeren als in een spiegel aanschouwende, worden naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van des Heeren Geest* (2 Cor. 3:18). Ondanks dat alles, is onze kennis van Hem ten dele. We weten nog maar zo weinig van Hem. Wat een overblijvende duisternissen, wat een verdenking van Hem, wat een onkunde en vertwijfelingen. Dat ligt nooit aan Hem, maar dat ligt altijd aan mijn ogen. Maar juist wie het licht kent, kent ook duisternis. *Want wij zien nu door een spiegel in een duistere rede, maar alsdan zullen wij zien aangezicht tot aangezicht, nu ken ik ten dele, maar alsdan zal ik kennen gelijk ook ik gekend ben.* Dat zal wat zijn! Dat zal een ontmoeting zijn! Dat vooruitzicht had Asaf ook. Hij zegt: *Gij zult mij leiden door Uw raad, en daarna zult Gij mij in heerlijkheid opnemen.* Wat voor heerlijkheid? Het antwoord is Goddelijke- eenvoudig, dat is de drie-enige God Zelf. Kent u Hem?

J. van Meggelen is predikant in de HHK te Nederhemert.